

МОЛОДАЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 34 (385)

Неділя, 19 березня 1961 р.

Ціна 2 коп.

ВАЖЛИВА ДІЛЯНКА РОБОТИ КОМСОМОЛУ

Як тільки закінчився трудовий день, молоде села Таужного Гайворонського району поспішає до клубу. Приємно тут після напруженої праці відпочити. Юнаки і дівчата люблять свій клуб. Тут вони слухають цікаві лекції, дивляться нові кінофільми, беруть активну участь в гуртках художньої самодіяльності.

Душею хорового, танцювального гуртка є секретар первинної комсомольської організації Вячеслав Міняйло.

Весела пісня, хороший танець, дотепний жарт — постійні супутники в житті молодих колгоспників артілі імені 10-річчя Жовтня.

Великою популярністю користуються у односельчан змістовні тематичні вечори, що відбуваються у клубі. Жваво, цікаво пройшов вечір молоді, присвячений підсумкам пленуму ЦК ЛКСМУ. Комсомольці відгукнулися на звернення учасників пленуму, дали тверде слово допомогти ліквідувати відставання артілі.

В Гайворонському районі комітети комсомолу разом з працівниками культосвітніх установ борються за те, щоб кожний клуб, червоний куток, бібліотека працювали змістовно, були улюбленим місцем відпочинку робітників, колгоспників, службовців. Тут вміло і широко використовують різні форми ідейно-виховної і культурно-масової роботи: кінолекторії, диспути, читальні конференції, вечори запитань і відповідей, усі журнали, зустрічі з першими комсомольцями, новаторами, народні університети тощо.

При райкомі комсомолу працює постійно-діюча комісія по організації

культурно-освітньої роботи. Її очолює позаштатний секретар райкому ЛКСМУ Валентина Нашемпа. Велику допомогу у роботі з молоддю подає молодіжна секція районного відділення Товариства для поширення політичних і наукових знань, якою керує С. Ейдлін.

Наш читач Г. Варава з села Первозванівки Кіровоградського району в своєму листі до редакції з радістю лише про ентузіазм юнаків і дівчат села, які стали хорошими помічниками ради клубу у проведенні цікавої, змістовної роботи. Нещодавно відбувся тематичний вечір «Без попа і бога» — в комунізм дорогою.

Зараз в клубі готується вечір тваринника. Активну участь в його підготовці беруть доярки Є. Волохова, Е. Курлова, Л. Момот. Хор доярок розучує нові пісні, драмгуртківці готують п'єсу «Випадок на фермі».

Проте, ще далеко не всюди клуби працюють так, як згадані вище. До редакції надходять листи, в яких автори скаржаться на погану організацію дозвілля молоді, повідомляють про те, що чимало комітетів комсомолу стоять осторонь діяльності клубів, бібліотек, кіноустановок, не дбають про змістовний відпочинок молоді.

«Шановна редакція! — пишуть у своєму листі трактористи члени ВЛКСМ Г. Ілюченко, В. Юденко, — хочемо вас повідомити про роботу клубу п'ятої бригади колгоспу імені Димитрова Добровеличківського району. Робота клубу, яким керує секретар комсомольської організації Володимир Поліщук, дуже занедбана. І це тому, що т. Поліщук недбало

ставиться до своєї роботи, не виправдує високого довіря. Художня самодіяльність не працює. Останній концерт був на початку 1960 року. За рік прочитано 3 лекції. Про те, що В. Поліщук завалив роботу і первинної організації, знає секретар райкому комсомолу В. Баліцький. Та заходів, на жаль, ніяких не вживає.

Безумовно, в селі є свої таланти, є бажаючі поспівати, потанцювати, та ніхто не допоможе сільській молоді організувати самодіяльність, провести цікавий тематичний вечір.

Байдуже, зневажливе ставлення до запитів молоді характерне і для працівників Маловисківського, Хмельського, Ново-Миргородського, Новгородківського райкомів ЛКСМУ. Секретарі, члени бюро райкомів ніби не помічають, що в багатьох клубах, Будинках культури поселення нудьга.

Часто комсомольські працівники і активісти самі не беруть участь в роботі клубів, бібліотек, не залучають сільську інтелігенцію, не організовують роботу шкіл громадських професій.

Дозвілля молоді — її багатство. Найперший обов'язок комсомольських організацій разом з працівниками культури, сільською інтелігенцією виконати постанову VIII пленуму ЦК ВЛКСМ «Про завдання комсомолу по організації дозвілля молоді».

«Головне, про що повинен дбати комсомол, — говорить в постанові, — так організувати дозвілля молоді, щоб допомогти їй у вирішенні основного завдання: вчитися, жити і працювати по комуністичному».

Справжніми господарями клубів, Будинків культури, бібліотек повинні скрізь бути комсомольці, молоде.

ДОБРЕ, коли клубом завідує політично освічена людина, яка любить культурно-масову роботу, віддається їй, не рахуючись з часом. Якщо завідувачий вміє зацікавити молоді, сільську інтелігенцію, згуртувати дружний актив, налагодити як слід роботу ради клубу — можна сказати, що справи обов'язково підуть відмінно.

За прикладами не треба далеко ходити. Запитайте у молоді с. Іванівки, як вона проводить своє дозвілля. Юнаки і дівчата розкажуть про свій клуб та його завідувача Анатолія Постолатія тільки хороше. Тут і лекції систематично читають, і шахові турніри нерідко відбуваються. А загляньте у щоденник проведених заходів. Гуртківці ставили п'єси «Родина Щіткарів», «Платон Кречет», «Сто тисяч»; відбулось чимало змістовних вечорів відпочинку. Звичайно, Анатолій ніколи не зміг би зробити все це сам, навіть якщо трудився б по 24 години на добу. Помічник хороших він собі завіс — ось у чому секрет.

Цікаво і змістовно проходять тематичні вечори в Ганнівському сільському клубі. Надовго запам'ятається колгосп-

никам, наприклад, вечір «Рідна мати моя». Не буває тижня, щоб не вийшли свіжі номери світлової та радіогазети, щомісяця бувають зустрічі тваринників, де свинарки, доярки, телятніці діляться своїм досвідом.

І, навпаки, зовсім інакше поставлена робота в клубах сіл Громухи, Стоянівки, Семенового, Куликової Балки. Завідувачі Ф. Цимбал, М. Бірюк, В. Мельник, В. Кулик опустили руки і не беруться ні за холодну воду. Їх мало цікавлять зобов'язання по колгоспу і району, зловіденні питання життя.

Окремо треба сказати про роль первинних комсомольських організацій у культурно-масовій роботі. Адже в кожному колгоспі знайдуться любителі цієї справи, їм би можна було доручати завідувати клубом, керувати гуртками художньої самодіяльності. Але секретарі комітетів, ще мало дбають про це. Так, Таміла Ямкова з колгоспу імені Леніна зовсім не цікавиться роботою клубу.

КЛУБАМ ПОТРІБНІ ЗАСПІВУВАЧІ

Гордість заводу — МОЛОДЬ

У змаганні на честь XXII з'їзду КПРС хороших показників добивається колектив Малописківського спиртзаводу: кожного місяця — він перевищує виробничу програму.

На найвідповідальніших ділянках виробництва тут трудяться комсомольці і молодець.

По півтори норми за зміну виконують молоді робітники дріжджового цеху Валерій Кавун і Леонід Папченко. А Іван Васильченко до того ж ще й раціоналізатор. Він устаткував чан для розмішування пресових дріжджів. Це нововведення полегшило працю робітників і дало 12 тисяч карбованців річної економії.

І. ТЕЛЯТНИК.

Гідробудівники — колгоспам

ХОРОША традиція — допомагати доволішнім колгоспам, вже давно встановилася у молодих будівників Кременчукгесбуду. Так, у минулому році комсомольці автотранспортного управління допомагали у збиранні врожаю на полях колгоспу імені Жданова. А в цьому році вони й впровадили його допомагати — кожен водій зобов'язався своєю машиною вивезти по 30 тонн добрив під кукурудзяні плантації сільгоспартілі. Група водіїв, яку очолює секретар комсомольської організації Микола Шрамко, повним ходом возить добрива.

У колгоспі імені Леніна теж хороші шефи — комсомольці енергоуправління. Вони механізували тваринницькі приміщення, провели низьковольтову підстанцію.

Тепер у молодих шефів нові турботи — зробити у колгоспі станцію по зарядці акумуляторів автома-

„МОЛОДИЙ КОМУНАР“
на заводі
„Червона зірка“

24 тисячі
кукурудзяних
сівалок —
до 15 травня

В КОЛЕКТИВІ червонозорівців триває бойове змагання за достроковий випуск 24 тисяч кукурудзяних сівалок. Борючись за своєчасне виконання цього урядового завдання, колектив заводу разом з тим наближає урочисту подію в своєму житті — випуск мільйонної сівалки. Попередні підрахунки показали, що ця машина повинна зійти з конвеєра 3 червня. Але взятий колективом розгін свідчить про те, що знаменна подія відбудеться значно раніше.

В авангарді змагання — заводський комсомол. Ось що повідомляє наш юнкорівський пост про успіхи комсомольсько-молодіжних бригад.

З'являються НОВІ ОРІЄНТИРИ

НА ЦЬОМУ тижні робітники обрубної ділянки ливарного цеху сірого чавуну намітили для себе новий рубіж: свою роботу по випуску 24 тисяч кукурудзяних машин вони вирішили завершити не до 15, а до 1 травня. Чи під силу їм такий намір? Так. Це підтверджують трудові показники молодих передовиків — Олександра Донцова, Антоніни Мазур, Лариси

Ткалич, Леоніли Краснокутської, Віри Горбунової та багатьох інших.

Весь колектив першого механоскладального цеху рівняється на комсомольсько-молодіжну бригаду комуністичної праці Опанаса Картузова. Працюючи на складанні апаратів сівалки «СКГН-6», бригада за зміну складає по 800—850 коробок висівного апарату при завданні 600. Опанас Картузов, Володимир Веремєєв, Василь Коротков щоденно складають понад 80 апаратів. Свердловцями Ліда Дуликівська, Надія Коноваленко, Катерина Комашко як і вся бригада борються за виконання місячної програми до 20 березня.

Достроково завершити місячний план по ремонту устаткування зобов'язалась і бригада Василя Пацюка з ремонтно-механічного цеху.

З кожним днем все більше комсомольсько-молодіжних бригад стають серйозними претендентами на одержання почесного мандату переможця, який після підведення підсумків змагання буде вручено кращій із кращих.

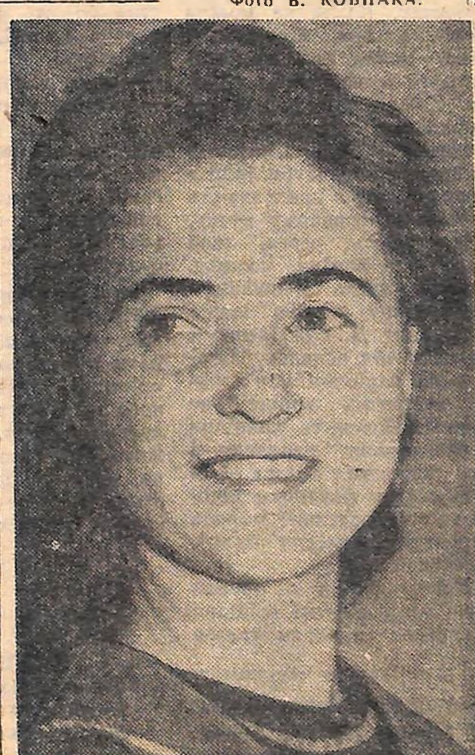
Л. КАПУСТИНА,
М. ВЛОХ.

Слюсар-електромонтажник Олександрійського електро-механічного заводу Світлана Євлова — хороша, весела дівчина. Вона бере участь у хорошому і танцювальному гуртках, які працюють при клубі заводу.

Люблять Світлану і п'ятикласники середньої школи № 2, у яких вона — вожата виробничця.

На знімку: Світлана ЄВЛОВА.

Фото В. КОВПАКА.

Райком комсомолу постійно дбає про добір і виховання кадрів культосвітніх працівників. Періодично заслухуються їх звіти на засіданнях бюро райкому ЛКСМУ. Трьох комсомольців послано завідувати клубами.

Хочемо звернути увагу ще й на таке питання: інколи дуже важко умовити голову колгоспу склати здібного юнака чи дівчину на курси керівників художньої самодіяльності. Не погоджується та й годі. Саме через таку недомовленість голів колгоспів імені Шевченка та імені Жданова тт. Булаха і Бродового в цих артілях припали пильною в за-

кутку інструменти духового оркестру — немає кому диригувати.

Уважно добирати культосвітніх працівників, вміло виховувати з кожного завідувача клубом, бібліотекою хорошого активіста, енергійного працівника — одне з найважливіших завдань сьогоднішнього дня.

В. ЄРМУСЕВИЧ,
секретар Рівнянського райкому комсомолу,
П. НЕЗВІНСЬКИЙ,
Інструктор-методист районного Будинку культури.

Ні, не шкодує Степан, що пішов у депо працювати, став кочегаром. Роботи він не боїться. І дуже задоволений хлопцем, що послали його в бригаду до старшого машиніста П. В. Донця. Чудові люди в цьому колективі. Ще як тільки приймали на роботу Степана, то у відділі кадрів попередили:

— Гляди, хлопча, не в просту бригаду йдеш, в комуністичну...

Значить, і люди в ній не прості? Юнак намагався уявити собі майбутніх друзів, Павла Васильовича, про якого вже встиг почути немало хорошого.

Та коли побачив хлопців, виявилось, що вони зовсім звичайні, як і сотні інших паровозників. Тільки до роботи ставляться по-особливому.

Павло Васильович виглядає набагато молодшим за свої 42 роки. З них 27 років на транспорті працює. Він виявився чуїною, уважною людиною. Розпитав Степана, де той служив (хлопець нещодавно з армії повернувся), як вирішив у депо піти, чи в гуртожитку влаштувався... Так він до кожного ставиться.

Якось у минулому році прийшов у бригаду дев'ятнадцятирічний Євгеній К. Дізнався машиніст, що в нього лише 6 класів освіти, і запитав:

— Слухай, хлопча, скільки ж тобі років було, коли ти школу залишив?

— Тринадцять.

— А що ж ти цілих шість років робив? Байдики бив? Е ні, друже, так діло не піде. Ти знаєш, які в нас хлопці? Всі, хто не має середньої освіти, у вечірній школі вчаться. Так що, коли хочеш бути членом нашої бригади, то обов'язково про освіту подумай.

Колектив бригади такий дружній, що будь-які пере-

В бригадах комуністичної праці

шкоди здолає. І смуглявий, невисокий Володя Мартиненко, і веснянкуватий Микола Баркар, і Толя Мироненко—всі вони, як на під-

ЗАВЖДИ

бір, роботящі, дружні, мов одна сім'я. Це й допомагає їм у праці.

У минулому році бригада провела 435 великовагових поїздів, зекономила понад 400 тонн вугілля. Не було жодного браку в роботі, міжпоїзних ремонтів паровоза. Поздоровляли всі тоді колектив з такою перемогою, бажали успіху й надалі.

— В цьому році, — сказав старший машиніст, — ми поставили перед собою завдання — провезти 450 великовагових поїздів.

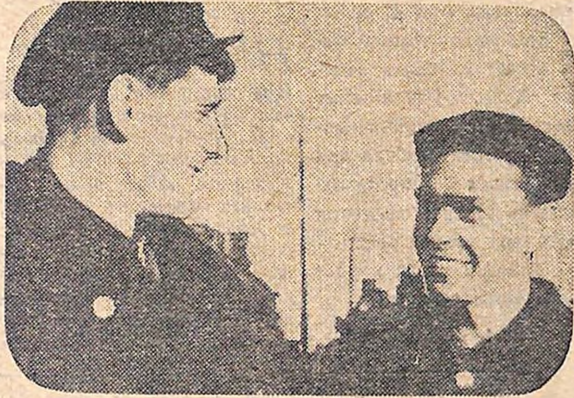
Уже перші місяці показали, на що здатна бригада. За цей час вона не віддала

— А чим я вас порадую, хлопці... Лист від Івана прийшов. Ось послушайте... Іван Гребенюк — це член їхньої бригади, він працює кочегаром. Восени пішов у армію і тепер надіслав друзям листа з Калінінграда.

«Якби ви тільки знали, — пише Юнак, — як скачу я за вами, за своєю роботою, за рідним депо... Мене дуже цікавить, як же ви зараз працюєте, чи носите почесне звання, яке разом завойовували. Чи, може, комусь-

таки вдалося випередити нашу бригаду?»

Прочитали хлопці листа і вирішили написати Іванові колективну відповідь. Так і зробили. Заспокоїли друга: мовляв, не хвилюйся, у нас все гаразд. Розповіли й про те, як виконують одну із своїх заповідей — вчитися. Сергій Шпаков ходить

своєї першості у змаганні не збирається нею поступатися перед іншими.

...Одного разу, перед черговою поїздкою, Павло Васильович сповістив усім прийнятну новину:

у десятій клас вечірньої школи, а решта членів бригади проходять перекваліфікацію для роботи на електровозах, які незабаром почнуть курсувати на одній із дільниць відділка.

«А ще хочемо запевнити тебе, Іване, — писали вони далі, — що і в цьому році будемо першими у змаганні. Бажаємо тобі також успіхів у військовій службі. Як закінчиш її — обов'язково до нас повертайся».

Одержить того листа Іван, і, звичайно, гордістю прийметься його юнацьке серце за друзів вірних, які, завжди перебуваючи в путі, роблять свою, хай нелегку, але почесну справу.

Л. БАБИЧ.
м. Знамянка.

На знімку: члени локомотивної бригади П. В. Донця (зліва направо) помічник машиніста Анатолій Мироненко і кочегар Володимир Мартиненко.

Фото В. Ковцака.

На комсомольських гектарах

УСТИМІВКА. Ледве почало світати, як на садку четвертого відліку радгоспу імені Дмитрова почала сходяться молоді. Першими з'явилися комсомольці-трактористи Микола Лисенко і Володимир Слюсаренко, піонервожата Людмила Винокурова і бібліотекар Ніна Олександрівна Шабарова, шобер Микола Немешко та інші.

Незабаром з'явився секретар комсомольської організації Андрій Когут. Він розподіляє юнаків і дівчат по автомашинках. Бригада вантажників із чотирьох осіб самостійно очолює демобілізований військовий комсомольський загін. Виконавчим директором бригади є Віктор Табула. Минає кілька хвилин і шобер завантажену перемогою машину веде у поле Андрій Когут.

Біля другої автомашини працюють минулорічні десятикласники Микола Мороз, Петро Слюсаренко, Олена Копотій і Світлана Скрятенко. Працює молоді напружено, енергійно. За день вони завантажили 8 автомашин.

Добре потрудилися молоді на недільнику: на свій рахунок вона занесла ще 80 тонн органічних добрив.

Г. КОВТУН,
вчитель.

НОВО-УКРАЇНКА. П'ять комсомольських ланок молоді ініціативної організації імені Енгельса

Вгамуйте критикаха!

ЦІ ЛЮДИ хоч і рідкісної, але особливої категорії. З великою насолодою лають «всіх і вся», в кожному зустрічному бачать якесь неграбничає з «великої дороги», то, принаймні, хитрого казнокрада. Для таких вулиці кишать провідниками, а установи набиті ведіниками.

Що можуть викликати у нас ці люльки, крім поблажливих посмішок? Та не до посмішок, коли майже в тон таким суб'єктам говорить і міркує комсомолец.

...В редакцію приходять молода, прийємної зовнішності людина, й каже:

— Допоможіть мені боротися за мою раціоналізаторську пропозицію. Я мушу довести її до кінця. Я не здамся!

І Леонід Мішин, робітник Кіровоградської швейної фабрики, розповідає про те, як він подав думку сконструювати спеціальні столи для лекальників. Не тільки зручні, але й такі, що дозволяють вдвоє збільшити продуктивність праці. І скаржиться на перешкоди, які доводяться перешкоди йому, новаторові. Ці перешкоди — самі лекальники, які, мовляв, виступають проти нововведення, консерватори начальника цеху, малотямущий інженер і, нарешті, волокитники і бюрократи, що засіли у фабричному бюро раціоналізації і винахідництва.

Ми обурені, схвилювані. Розмова з секретарем партійної організації т. Федоровим відбулась буквально через годину після візиту Мішина. Переглядаємо протокол засідання фабричного бюро раціоналізації і винахідництва від 23 грудня 1960 року, на якому була прийнята пропозиція Л. Мішина. З документа довідуємося, що саме інженер М. Б. Деменюк, який за словами Мішина, «не розуміється в нововведенні», першим підтримав автора, висловившись за доцільність пропозиції. Зразок нового стола постановлено виготовити до 1 березня 1961 року. До цього т. Федоров додає, що зараз стіл виготовляється у фабричних майстернях.

Було б правомірно, якби Мішин почав пред'являти свої претензії, принаймні, з 2 березня. Та він вдарив на сполох вже 10 лютого, а сполох виявився удаваним, безпідставним. Невідомо з чого здивав Леонід, що кожен ладен йому, як кажуть, встромляти палки в колеса. І він кинувся на неіснуючого ворога не з меншою запалістю, ніж Дон-Кіхот на крижа вітряних млинів.

Може його пропозиції не визнають робітники експери-

ментального цеху? Але ж вони, не змовляючись, твердять одне:

— Ідея хороша. Можемо тільки вітати її.

— А щодо самого Мішина, то хоч він і раціоналізатор, але ми раді, що він більше не працює у нашому цеху, — каже член комітету комсомолу Інна Єременко.

— Ним і в другому цеху не дуже раді, — додає профорг'Валя Пивовар.

Що ж за людина Л. Мішин? На це запитання проливають світло вчинки самої людини, її ставлення до інших.

Друзів в експериментальному цеху, де Мішин працював з вересня минулого року, у нього не було. Навіть імен та прізвищ своїх колег-лекальників за цей час не запам'ятав, хоч їх там лише 14. Він мало цікавився життям людей, їх інтересами і думками, а з більшою готовністю розводив безплідні теревені.

Фабрика перейшла у чудове нове приміщення, в цехах згуртувався хороший, молодіжний колектив, трудові успіхи якого дедалі ростуть. Але Мішин вперто не хоче помічати цього. Зате варту було б йому помітити нехай навіть дрібязковий недолік, як це ставало приводом обурення «порядочками». На цьому Мішин будував свою сумнівну славу шукача правди і «смільця».

Згодні, що часом і дрібниця — завада в роботі, і сказати про неї потрібно. Тільки ж Мішин — прихильник «політики виношування». Він притомивчати тоді, коли справа можна поправити на ходу. Зате пізніше, у вигідний для нього момент, значить галас. Приміром, побачив, що упало дощорілля лекало і хтося з товаришів наступив на нього — не зауважить, промовчить, прибереже цей «козир», щоб потім принагідно скористатися ним, показати свою персону перед людьми у вигідному світлі.

Йшли звітно-виборні комсомольські збори. У склад комітету запропонували обрати Валю Кармазіну. Вона

зовсім недавно з'явилась в цеху, але всім сподобалась своєю ширістю, вдуманістю. Ніхто й не підозрював, що Валя — не комсомолец.

Мовчки, разом з усіма голосував і Мішин.

— Ти ж знав, що я тоді ще не була в комсомолі, чому ж мовчав? — хвилюється, питає у нього Валя.

— Боявся — не повірять мені... — відповів на це Леонід.

На думку Мішина, комсомольці-активісти з його цеху підлабузюють перед начальством. А коли члени редколегії стінгазети скорочують його замітку, в якій годі шукати жодного конкретного факта чи прізвища, це — злісний затис критики.

Найбільш прикре у цій історії те, що Леонід тривалий час працював у колективі, який бореться за звання комуністичного. Змагався за високі показники, разом ходили в кіно, їздили у підшефний колгосп. І цього, здавалось, їм досить, щоб вважати свій колектив дружним. Мішина недолюблювали, і давали йому це відчуття.

— Ми декілька разів розмовляли з ним, — говорить Інна Єременко, — це були не «розмови», а попросту кажучи, сварки, які закінчувались взаємними образами. Після однієї з них Мішин цинічно заявив, що «він пліве на всіх».

Звичайно, словом, а тим більше запальним, спересердя сказаним, не переконали такого «Аніку-воїна». Тепер у цеху не нарадуються, що «важкий» Мішин доставляє іншим, а у них залишилися всі хороші і друзі.

А як же з заповіддю комуністичних бригад — «всі за одного, один за всіх»? Про неї забули. А треба пригадати. Треба і комітету комсомолу поборотися за цього одного, отруєного моральною недугою. Недуга ця — демагогія і нерозумне критиканство, полуда на очах, що заважає бачити душевну красу, благородство і ширість людську.

Т. БОДНАР.
м. Кіровоград.

І туди гора, і сюди гора...

(Фотообвинувачення)

НЕ ПОДУМАЙТЕ, що це гороутворення трапилося внаслідок коливань земної кори. Ні, ні! Гори ці штучні і розташовані вони поряд з садбою Користівської РТС. Геологічний склад їх — сульфатамоній, суперфосфат, каїніт, калійна сіль, аміачна сільтра. Місце призначення — біда на поживні речовини ґрунти колгоспів імені Чкалова, імені Куйбишева, імені Котовського та імені 40-річчя Жовтня Ново-Георгіївського району.

Завезені сюди ще дев'ять місяців тому, ці мінеральні добрива захирашують залізничну колію, їх миють дощі, розвівають вітри, присипає пилюга. Вони втрачають свої цінні хімічні властивості. Марно гинуть

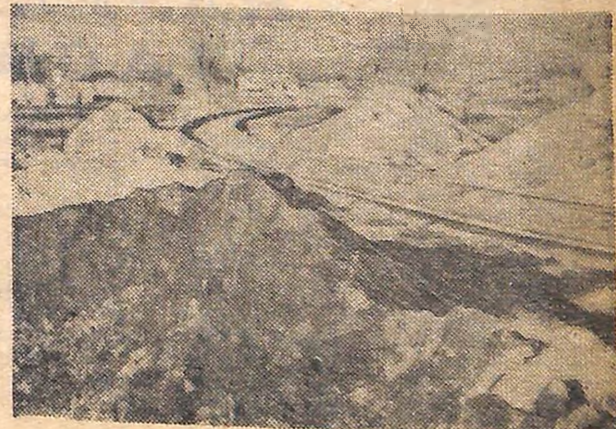
колгоспні кошти, сплачені за добрива. Та в керівників згаданих вище артілей, як вогонь, і за вухом не свербить. Бо лише 8 березня тільки колгосп імені Чкалова вивіз п'ять тонн каїніту!

На запитання завідувачою складом Користівської РТС Т. Г. Литвиненко, коли ж решту добрив вивезе колгосп імені Чкалова, агроном Андрій Мариченко холодно кинув:

— Коли захочу, тоді я заберу!

За таким принципом, очевидно, діють і керівники інших сільгоспартілей.

Дозволено запитати, чого ж варті їх базікання про те, що 50 центнерів кукурудзи з гектара буде? Обіцянками земля не удобрить.

Л. БІТМАН.

НОВГОРОДКА. Вдень і вночі не стихає гул моторів на садбі і полях колгоспу імені Орджонікідзе. То молоді вивозять на поля перегній, адже кожна година дорога. Зобов'язання ж взяли комсомольці ланок Валентини Смальської, Тетяни Черненко та інші.

На площі під посіви кукурудзи вони вже вивезли понад 2000 тонн перегною з плану 2258 тонн.

В. ШУЛЬГА,
секретар колгоспної комсомольської організації.

РАДУ ОБРАЛИ.

А діла?

З РІЗНИХ підприємств шахтарської Александрії після закінчення трудової дня поспішає молодь до гуртожитку житлової комунальної № 1. Близько ста чоловік з рудоремонтного, механічного та інших підприємств мешкає в цьому гуртожитку. Повертаються юнаки і дівчата з роботи. А потім, передаючи ключі, молоді поспішає на заняття до вечірньої школи, технікуму, йде на чергову консультацію чи в бібліотеку.

Але більшість робітничої молоді збирається в гуртожитку. Бо ж не можна кожного дня відвідувати кіно, набридає і по центральній вулиці міста ходити. Кожен, хто залишився, проводить дозвілля всяк по-своєму: одні читають художню літературу, інші в котрій раз проглядають газети в червоному кутку, або чекають черги, щоб пограти в доміно, шашки. Зрідка дасть мешканцям гуртожитку партію шахів командант Д. Оліфіренко і то лише під розписку. Старецький радіоприймач хлопці вважують краще і не слухати: тріск та хрипіння псує хороше передачу. І так кожного вечора — в гуртожитку фактично нічого не робиться, щоб молоді проводила дозвілля цікаво, змістовно.

Нещодавно тут обрано нову раду. До неї ввійшли інженери рудоремонтного

заводу В. Гуцал і А. Валова, О. Васікан та М. Дубина — робітники механічного заводу та інші юнаки і дівчата. Але і нова рада гуртожитку не підтримала хороших девіз змаганозівських девізат: змаганозів за кімнату комуністичного побуту, весело і змістовно відпочивати. Організовано таке змагання — сьогодні найперше в роботі ради. Цікаво в гуртожитку буде тоді, коли молоді братиме участь у вечорах відпочинку, організовуватиме зустрічі з кращими виробничниками підприємств міста, коли читатимуться змістовні лекції, провадитимуться читачькі конференції.

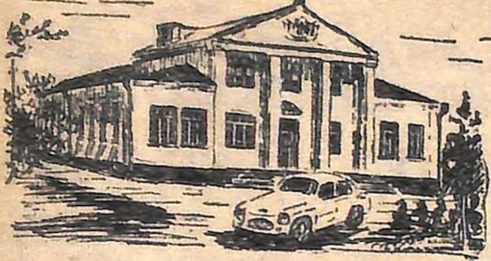
Тут є повна можливість створити гурток мововства, бо ж живуть тут і повари, і швей, і вмільні рукодільниці. Переважна більшість молоді має вищу або середню спеціальну освіту. Такому колективові під силу не чекати, а самому створити лекторську групу, по-комсомольському допомагати в навчальній товарішам — студентам-заочникам.

Раді гуртожитку у вихідній роботі повинні подати допомогу комітету комсомолу механічного, рудоремонтного, електромеханічного заводів і інших підприємств з тим, щоб гуртожиток житлової комунальної № 1 став одним із кращих в Александрії.

І. ДУДНИК,
інструктор Олександрівського комсомолу.

Г. ТИМОНЮК,
керівник позаштатного колективу «Молодого комунара».

ІДЕ ДО КЛУБУ МОЛОДЬ

У НАРОДІ кажуть: «Один в полі не воїн». Комсомольці і молодь села Тарасівки Олександрійського району наряді чи погодяться з таким твердженням. І для цього у них є свої підстави.

Кілька місяців пройшло з того часу, як бригадний клуб колгоспу «Росія» очолює комсомолец Дмитро Коломієць. — Е-е... — кепкували тоді колгоспники. — Нічого він не вдіє. Не було роботи — й не буде...

Однак скептики помилились. Новий завідуючий нічим не нагадував своїх попередників. З перших же днів роботи він енергійно взявся за справу. Один за одним були організовані гуртки художньої самодіяльності: хорівий, вокальний, драматичний та художнього читання. Згодом навколо Дмитра згрупувався цілий актив з закоханих в мистецтво людей — директор місцевої восьмилітньої М. Антоненко, вчитель Н. Шабля, Н. Ямпольська, секретар бригадної комсомольської організації Т. Ворониленко та багато інших.

— Давайте, друзі, порадимось, — звернувся до них А. Коломієць. — Як краще поставити роботу? Що для цього потрібно? — Агіткультбригаду необхідно створити, — запропонував шофер Віктор Коваль.

— Вечори систематично проводити... — Побільше молодіжних заходів...

Всі корисні пропозиції, всі зауваження врахував Дмитро при складанні плану. І зараз кожний відвідувач може знайти собі у клубі заняття по душі. Любителі самодільного мистецтва беруть участь у творчих колективах, інші з задоволенням відвідують тематичні вечори, диспути, вечори атеїста і т. д. Зокрема, цікаво і змістовно пройшло тематичний вечір «Що означає жити, вчитись і працювати по-комуністичному».

А нещодавно при клубі організовано агіткультбригаду. Найактивнішими її учасниками стали діловод школи Л. Стародуб, бібліотекар Р. Гостра, вантажник В. Антоненко, В. Коваль та інші. Молоді аматори вже виступили з концертами в клубах свого колгоспу та в ряді сусідніх артілей. А попереду у культурармійців нові цікаві плани, захоплюючі мрії. І вони обов'язково здійсняться.

П. КОВАЛЕНКО, секретар Олександрійського райкому комсомолу.

Е у Луїзи друга професія

ЗМОВКЛИ верстати, за-спокійлись стрілки приладів. Зміна закінчена і відразу ж ожило, наповнилось сміхом і молодими голосами заводське подвір'я. Одні йдуть додому, інші, а таких більшість, поспішають на заняття до вечірньої школи, в технікуми, інститут.

Ось з третього механо-складального цеху весело зграйкою вибігла група дівчат. У кожній в руках по кілька книг.

— На читачку конференцію зібрались?

— Ні, — розсміялась Люда Андреева. — Ці книги ми придбали у громадського розповсюджувача літератури Луїзи Гричовської.

Ось і прольоти цеху. Довгі ряди столів, на них квіти.

— Скажіть, будь ласка, де знайти Гричовську?

— Луїзу? — Та вона десь тут. Випускає стіннівку.

Довелось обійти кілька кімнат, щоб довідатися, що дівчина хвилину двадцять тому пішла на тренування з волейболу. На другий день зустрітись з Л. Гричовською знов не вдалося.

Після роботи Луїза залишилась на заводі, щоб пояснити новенькій Г. Ардунаті якусь операцію на верстаті, потім була на засіданні цехового комітету, брала участь в організації концерту художньої самодіяльності. В клубі її теж не виявилось: пішла провідати хвору робітницю Л. Борисенко.

Начальник цеху А. М. Нестеренко сказав:

— Луїза у нас справжній ентузіаст громадської роботи. До того ж відмінна працівниця — ударник комуністичної праці.

І ось ми зустрілися з Луїзою.

— Як ми розповсюджуємо літературу? — перепитує вона. — Цим у нас займається багато людей: Люда Андреева, Олексій Гуртовенко, Жанна Карнаухова, Белла Хмельницька та інші. Книжки ми одержуємо в магазинах і розподіляємо поміж цехами. По можливості розповідаємо про зміст творів. Стараємося брати не тільки художню літературу, але й різні посібники, публіцистичні збірники, технічні новинки.

«Наша Луя» — так тепло називають Л. Гричовську подруги, і в цих словах відчувається і любов і повага до невсипущої чуйної подруги.

В. ПОЛОНСЬКИЙ, робітник заводу «Динамік», м. Кіровоград.

Успіхом серед глядачів Гайворонського, Ново-Архангельського, Хмельського, Рівнянського та інших районів області користуються виступи драматичного колективу Ново-Українського Будинку культури. На знімку: сцена з вистави М. Зарудного «Чужий дім». В ролі Антоніни-методист Будинку культури Лідія Стрижаль, а ролі Шупака — робітник електростанції П. Я. Ключка. Фото В. КОВПАКА.

В БЕСІДІ З НАШИМ КОРЕСПОНДЕНЦІАМ

СПЕЦІАЛІСТІВ БУДЕ БІЛЬШЕ

«Нудно в нашому клубі», «Зовсім занедбана робота в культосвітньому закладі села...» — листи такої або приблизно такого змісту майже кожного дня надходять до редакції. Життя, робота будь-якого клубу, бібліотеки, Будинку культури залежить, насамперед, від того, хто очолює їх. На жаль, в клубах Кіровоградщини дуже мало завідуючих з спеціальною освітою.

Наш кореспондент звернувся до директора Олександрійського культосвітнього технікуму Г. Д. Півняка і попросив його розповісти, які заходи вживає педколектив для покращення підготовки учнів і для забезпечення закладів культури необхідною кількістю спеціалістів.

— Читачам «Молодого комунара», — сказав Григорій Давидович, — мабуть, цікаво буде дізнатися про те, що з 1959—1960 учебного року наш технікум перейшов на новий навчальний план. Зараз технікум має чотири відділи (замість одного — клубного): диригентсько-хоровий, режисерський, народних інструментів і бібліотечний. Раніше наші учні «учились понемногу, чому-нібудь і какичубудь». Знання вони одержували дуже загальні, не мали конкретної спеціальності. А вже професія «клубний працівник» — поняття досить широке. В той же час на практичній роботі культурархівники виявля-

лись неспроможними керувати колективами художньої самодіяльності. Основною відмінністю нового навчального плану в те, що випускники одержуватимуть кваліфікацію керівника того чи іншого гуртка.

Велику увагу приділяємо покращенню підготовки учнів. З цією метою запрошено на посади викладачів багато товаришів з вищою спеціальною освітою. Так, хоровий клас очолює С. М. Черніцька, яка закінчила з відзнакою Московську консерваторію, вчитель по постановці голосу Л. В. Булакова — випускниця Харківської консерваторії. На режисерському відділі працюють випускники теат-

ральних вузів А. Д. Головоко і Г. Я. Сипливий.

Зараз в нашому технікумі навчаються 498 учнів: 172 — на стаціонарі, решта — на заочному. А втім, й така велика армія культурархівників не зможе повністю задовольнити потреби клубів.

Як же все-таки розв'язати цю проблему? Насамперед потрібно, щоб комсомольські і партійні організації, завідуючі районними відділами культури на місцях відбирали і рекомендували до вступу в технікум найбільш обдаровану, закохану в мистецтво молодь. Ми вважаємо доцільним, щоб правління колгоспів і радгоспів командувало на навчання своїх учасників художньої самодіяльності, платило б їм стипендію, слідкувало за їх успіхами. Тоді через чотири роки колгоспні і радгоспні клуби одержать своїх кваліфікованих завідуючих і керівників гуртків.

Кожний рік середні школи закінчують тисячі юнаків і дівчат. Більшість з них захоплюється самодільним мистецтвом, зміє добре танцювати, співати, має певні організаторські здібності. Чому б їх не призначити завідуючими сільськими клубами? Користь від цих молодих людей була б далеко більшою, ніж від тих престарілих дідусів, які ще подекуди очолюють культосвітні заклади.

Нарешті, про ще одну форму підготовки культур-

архівців. Я маю на увазі куцові семінари на базі нашого технікуму. Можна було б раз на квартал або півріччя запрошувати на такі семінари клубних працівників, які не мають спеціальної освіти, читати для них лекції з питань методики роботи з хором, драматичним гуртком, танцювальним колективом тощо. Це принесло б велику користь. Необхідно, щоб обласне управління культури розробило план таких семінарів.

Я назвав лише деякі заходи. Але коли навіть їх впровадити в життя, клуби одержать багато хороших спеціалістів.

Саме в цей час, наприкін-

Її поважають люди

ПІСЛЯ закінчення бібліотечного відділу Олександрійського культосвітнього технікуму Олена дістала призначення в с. Кринички Ново-Архангельського району. Мріяла: «Ось приїду на місце, впорядкую літературу, оформлю стенди...» Та не так сталося, як гадалося. Починати довелося з речей прозаїчних. Засукавши рукава, дівчина взялася за наведення порядку в приміщенні: поблила стіни, вимазала дошку, повитирала вікна. Потім розклала на стендах книги, влаштувала виставки.

І ось, нарешті, все в порядку. Але в перші дні не часто відчинялися двері бібліотеки. Лише іноді заходили учні початкової школи. Від такої несподіванки хотілося заплакати.

— А ти, дівчино, актив створи, — порадили Олені в сільраді. — Сама нічого не вдієш.

Молода бібліотекарка так і зробила. І справи поступово налагодились. Однак колгоспники, головним чином, цікавилися лише художньою літературою, сільськогосподарську брали рідко. Тоді Олена стала не тільки рекомендувати ці книжечки, а й розповідала про їх зміст, організувала книги вражень. Тепер ланкові, бригадирні, механізатори — активні читачі бібліотеки.

Ось підійшла до книжкових полиць молода доярка-комсомолка Поліна Забіяка. Вона просить дати їй щось про передових доярок. Бібліотекарка підводить дівчину до тематичної виставки.

— Візьміть брошуру про досвід Марії Савченко. В ній знайдете чимало цінного. Ось давайте разом подивимось, — пропонує Олена.

А через годину задоволена доярка повертається додому з рекомендованою книжкою.

Бували читачі, які брали першу ліпшу літературу, що потрапляла під руки, а потім зовсім відмовлялись читати — не цікаво, мовляв.

З такими читачами Олена подовгу розмовляла, розпитувала про їх смаки, інтереси, а потім радила, що краще прочитати. З кожним днем все нові й нові карточки виписувала Олена своїм читачам.

...Вечір. Село спить. Лише де-не-де світиться. Видно вогник і в оленіному вікні. Мабуть, вона готується до чергової бесіди, а може, до читачської конференції. Як знати! У сільській бібліотекарці Олені Панасенко тепер дуже багато роботи.

А. ЯРОВИЙ, інструктор Ново-Архангельського райкому комсомолу.

Концерт

У колгоспних клубах Грав на роялі Кароока юлька, Лавкова Наталя. І летять у вирій Чарівні акорди. То хвилюють ніжно, То полонять гордо. Ніби сам Бетховен, Лисенко і Глінка Перед слухачами Дебютують дзвінко. О. ХВИЛЯ.

ЯК РОЗПАВСЯ ХОР

ОХ, і люблять же співа-ти дівчата з нашої молочно-товарної ферми! Бувало, як заведуть «За туманом нічого не видно», або «Кину кужіль на полицю» — ну справжнісінькі тобі артисти. Голоси чисті, сильні...

Почув ясь голова колгоспу імені Боженка В. І. Василець спів доярок та й викликав до себе Н. Гуртову — завідуючу Федорівським сільським клубом.

— А чому б, Ніно, не організувати тобі хор. Тридцять п'ять чоловік до твоїх послуг. А ми допоможемо.

Незабаром почалися репетиції. З кожним днем все впевненіше звучали голоси, збагачувалась репертуар. А незабаром у місцевому клубі відбувся перший концерт молодого колективу. Трива-лими оплесками нагороджували колгоспники виконавців, довго не відпускали зі сцени.

Саме в цей час, наприкін-

ці 1959 року, в містах і селах Кіровоградщини почалася підготовка культосвітніх закладів до обласного огляду-конкурсу художньої самодіяльності, присвяченого Декаді української літератури та мистецтва в Москві. Дізнались про наш хор директор обласного Будинку народної творчості т. Кубрянський і завідуючий районним відділом культури т. Ляшенко. Приїхали вони в село, послушали кілька пісень у виконавчий колективу і виявили: «Оце те, що нам потрібно, Хор доярок — це може здорово прозвучати!»

І застали ці товариші у Федорівку. З собою часто привозили викладача музичного училища — хормейстера С. В. Дорогого — для подання творчої допомоги. Отже, справа була поставлена, як кажуть, з розмахом. Але все зводилось до одного — хор повинен добре «прозвучати» на огляді.

Колгоспні артисти справді з великим успіхом виступили на обласному огляді-конкурсі, були навіть нагороджені Почесною грамотою.

Та потім у тт. Кубрянського, Ляшенка, Дорогого зовсім пропав інтерес до цього своєрідного, цікавого аматорського колективу. А між тим, з села поїхала Ніна Гуртова, кілька доярок повиходили зміж, і чудовий хор фактично розпався. Але це тепер нікого не хвилює: Декада пройшла, наступна — не скоро...

Л. ЛОМАНОВА, комсомолка. Кіровоградський район.

«СОЛО-ПЕНІЕ»

У НАШІЙ газеті була надрукована кореспонденція, в якій піддавалась гострій критиці робота завідуючого Глодоським Будинком культури В. А. Хорунжого. Завідуючий Хмельвським відділом культури т. Грицаєнко надіслав до редакції відповідь на цей матеріал. Друкуємо її, зберігаючи орфографію, лексику і стиль автора.

«На Вашу заметку «Василь Андрійович Хорунжий спростовує» сообщено: Хмельвской райотдел культуры проверил работу Глодоского с/клуба.

Многие из фактов, указанных в заметке, подтвердились, на что зав. клубом т. Хорунжий В. указано и последний предупрежден, что если и впрямь работа будет проходить на низком уровне, будут приняты самые строгие меры.

Как установлено после, в клубе работает хор в составе 28 человек, танцевальная группа — 4 человека. Драмколлектив, который в на-

стоящее время работает над пьесой «Глытай» (або ж лавук) сейчас показывает зрителям «Безталлану». Работает литературный кружок и соло-пеніе. Неплохо проходит работа агитационно-пропаганды.

По еще плохо обстоит работа по вопросам: устный журнал, тематический вечер, встречи с передовиками сельского хозяйства и производства.

Тов. Хорунжий заверил, что в ближайшее время работа будет налажена и улучшена. Зав. РОК Грицаєнко. Комментарій, як кажуть, зайвий

Рівнятися на маяки!

«Як і в кожному селі в Леніно-Ульяновці Маловисківського району є клуб. Числиться за ним і завідувачий — В. Ружин. Тільки й того, що числиться. Хтось жартома сказав якось, що обов'язок його знати, як відміється і замикється замок, що висить на дверях клубу. А він взяв та й повірив. Вже довгий час колгоспники не чули лекцій, доповідей, концертів. Одержувати ж заробітну плату В. Ружин не забуває».

НЕ МОЖНА спокійно читати цього листа Л. Пахомова. Соромно за голову колгоспу т. Скрипника і голову сільської Ради т. Дайкуна за їх байдуже ставлення до культурно-массової роботи на селі. Адже саме зараз клуби, бібліотеки, агіткультбригади, працівники кінофікації повинні всіляко поліпшувати культурне обслуговування трудівників колгоспного села, надавати значну допомогу партійним та радянським органам у розв'язанні грандіозних завдань, накреслених січевим Пленумом ЦК КПРС.

Багато культурно-освітніх закладів значно покращили свою діяльність. Змістовно працює в ці дні, як повідомляє наш позаштатний кореспондент І. Телятник, Лозоватський сільський клуб Маловисківського району. Кожен знаходить тут для себе цікаве, улюблене заняття. Доярки М. Пантолік, О. Кавун, М. Шведова беруть участь в роботі драматичного колективу, понад 50 колгоспників займаються в хоровому та музичному гуртках. Протягом минулого року самодіяльні артисти підготували і дали в селах району 20 концертів. При клубі, яким керує Анастолій Тищенко, є сільський лекторій.

Задоволені глядачі села Крупського Хмельницького району роботою кіномеханіка Івана Сокура і моториста Миколи Пукасенка. Молоді спеціалісти широко

(Огляд листів юнкорів)

пропагують твори мистецтва серед населення, забезпечують високу якість показу кінофільмів. Про це написав до редакції юнкор Ю. Щербак.

«Ще кілька місяців тому, — сигналізує Л. Ліпа, — в бригадному клубі села Мале Друкове Бобринецького району лише в шахи грали. Дехто, бувало, і карти приносили. Та ось за наведення порядку взялись комсомольці. Робота закипіла. Зараз у клубі вже почали працювати драматичний, хоровий колективи та гурток художнього слова».

Але, як свідчать багато листів, що кожного дня надходять до редакції, ряд культосвітніх закладів області ще дуже погано задовольняє зрослі культурні запити трудящих села.

Життерадісна, талановита молодь в селі Приют Рівнянського району. Якби хтось по-справжньому організував цих юнаків і дівчат, об'єднав в один міцний художній колектив, то слава про самодіяльність приютівців полинула б далеко за межі району. Та завідувач сільським клубом Б. Лісничий приходить на роботу тільки тоді, коли демонструється кінофільм, та ще по суботам, щоб влаштувати танці. За два-три тижні до якогось свята, повідомляє читач нашої газети О. Рахманько, завідувач клубом звертається до секретаря колгоспної комсомольської організації Л. Дядюра:

— Ну, як, будемо щось робити?

— Вже мало часу залишилось, не встигнемо.

Ось так «дружно, в атмосфері повного взаєморозуміння» працюють Б. Лісничий і Л. Дядюра.

В Обознівському сільському клубі Кіровоградського району можна замармерзути так, що наступного дня, напевне, бюлетень одержиш.

«А завідувач клубом В. Косигіну, — пише до редакції М. Ярошенко, — це зовсім не хвилює, як не хвилює її і бездіяльність гуртків художньої самодіяльності. Почав було драматичний колектив репетувати якусь (саме якусь, з-за давності навіть назву забули) п'єсу, роздали ролі... все. В. Косигіна виправдовується:

— Ніхто не хоче брати участі в гуртках, нема бажаньчухи.

— Неправда, — вносить ясність викладач співів О. Рутковська. — Нема організатора. Завідуюча не зацікавлена в розвитку художньої самодіяльності. Хотіли допомогти їй в роботі — відмовилась».

В. Косигіна забула про свій громадський обов'язок, забула, що держава вчила її не на ключника, а доручила важливу справу — нести культуру в маси.

Занедбана культурно-освітня робота і в артілі «40-річчя Жовтня» Петрівського району. «Є в нашому колгоспі, — повідомляє учень Ново-Стародубської середньої школи А. Шархун, — велика бібліотека. Але вона вже майже два роки не працює тому, що немає... бібліотекаря».

Невже в такому великому селі, як Новостародуб, не можна знайти бібліотекаря? Звичайно, можна. Але чим ніхто не хоче зайнятися.

Про недоліки в роботі культосвітніх закладів пишуть і інші читачі.

Ці листи — прямий докір на адресу райкомів комсомолу і районних відділів культури, які ще дуже погано контролюють діяльність сільських закладів культури.

М. С. Хрущов назвав передсвічник сільського господарства маяками.

Працівники клубів, бібліотек, кінофікації повинні стати такими ж передовиками на культурній ниві.

Петро знав свою записку книжку. Там був розклад занять в інституті.

Жалюгідне враження справляли ці два поліцейські.

— Де фотографії військово-вихов'яків?

Петро сміявся.

— Ти погано поводив себе на допитах, ми передамо тебе іншим слідчим.

...Тюремний двір загороджений високою стіною. Цілу добу у дворі горить світло.

«Листи рідним писати можна», — гласив тюремний кодекс.

Листи... Іх дуже важко писати.

«Дорога Тоню!» Мені дали прочитати твій лист. Дуже дякую за турботу. Здоров'я моє нормальне, а самопочуття — сама знаєш... За ці кілька днів я вивчив соціальні проблеми більше і глибше; ніж за весь час перебування в інституті. Прекрасний матеріал для дисертації!

Мої опікуни, наскільки я їх розумію, збираються тримати мене ще довго. Ти подумай, порадься, і, можливо, тобі краще буде поїхати додому. Я повернуся врешті-решт і знайду вас у Москві чи в селі... Твій Петро».

Наступного дня прийшов адвокат.

— На боці обвинувачення є повні, незаперечні докази вашої винності, — сказав він. — І я не знаходжу аргументів на ваш захист.

— Я говорив, що мені потрібний адвокат! — обурився Петро. — Я сам зможу захистити себе.

Сторінка

Дзвенять шаблі...

У Станіславі закінчилися змагання з фехтування на першій центральній раді «Авангард».

В неофіційному командному заліку хорошого успіху домоглися кировоградці.

Добру зміну готує В. Єрменко. Крім М. Мастерова, хорошу техніку фехтування продемонстрували Анатолій Щербина, Василь Данилов та Віктор Овчаренко. М. Білоненко.

КОРОТКО

З МИКОЛАЄВА І ХЕРСОНА повернулися волейболісти факультету фізичного виховання Кіровоградського педінституту.

Чоловіча команда виграла у спортсменів Херсона з рахунком 3:1. Перемогу над волейболістами Миколаєва І Херсона також здобула наша жіноча команда.

Це — перші товариські зустрічі перед відкриттям шнішнього спортивного сезону.

В. ЯЗЛОВЕЦЬКИЙ.

ЇХНІ ДИВАЦТВА

5 СІЧНЯ нинішнього року вночі у Музей абстрактного мистецтва в Парижі проникли злодії. Вранці були встановлено, що нічого не вкрадено. Лише на столі директора була залишена одна коротка записка: «Картини настільки жахливі, що ми нічого не наважилися взяти».

НАЙБІЛЬШЕ цінителів французького живопису проживає в США. Особливо почитують Корро. Як заявив мешоцтво один нью-йоркський торговець картинами «в своєму житті Корро написав всього близько 3.000 картин, а нині в США було продано понад 5.000 «ІГО ТВОРІВ».

(З болгарського щотижневика «Стержел»).

ПРИГОДА

З висоти 320 метрів...

Це був звичайний рейс. Вертоліт цивільного повітряного флоту «МІ-4», пілотований досвідченим пілотом В. Тереховим, піднявся з авіамайданчика селища Троїцько-Печерська, який знаходиться на Північному сході Комі АРСР, і взяв курс до однієї з бурових вишок. На його борту знаходились шість учасників експедиції.

Один з пасажирів — робітник Геннадій Ощепков присів біля дверей і хотів закурити цигарку. Коли він запалив сірник, його попередили, що курити при зльоті не можна. Тоді Ощепков повернув рукоятку дверей, щоб викинути цигарку. Та двері раптово розкрились, зустрічний потік повітря підхватув Ощепкова і він вивалився з вертольота з висоти 320 метрів. На пошук пасажира негайно вилетів вертоліт, пілотований командиром ескадрильї Я. Рипіним.

Незабаром екіпаж помітив на снігу чоловіка, який розмахував руками, напевне, місцевого мисливця. Помітивши неподалеку зручний майданчик, Рипін приземлився. Щоб добратися до людини, довелося пробиратися майже годину по двометровому снігу. Як же було здивування льотчиків, коли вони зустріли з...Ощепковим.

Кореспондент «Труда» зв'язався по телефону з Сиктивкарком. Йому повідомили, що Г. Ощепков, доставлений в лікарню і ретельно оглянутий лікарями, виявився абсолютно непошкодженим. Його врятувало те, що він упав у велику кучугуру снігу. («Труд», 14 березня, 1961 рік).

ТОНЯ

Всі ці дні Тоня жила в посольстві. Серед друзів було легше переносити горе. Та часом вона все-таки потай плакала.

Іноклі ночами вона довго не могла заснути: все думала, думала про чоловіка: «Петре, милий мій Петре...»

Добре, що Валерка нічого не розумів і не запитував. Йї часто дзвонили по телефону незнайомі люди, заспокоювали, запитували, скільки у неї дітей, як вона себе почуває...

Атакували кореспонденти: «Чому не протестуєте?», «Чому не добивається покарення?»

Аж ось в радянське посольство прийшов офіційний представник міністерства іноземних справ Голландії.

Це була добра прикмета. І дійсно, в той же день з голландського МІСа повідомили, що прокурор дозволив покарення дружини Петра Смирнова.

Нарешті вона побачила Петра. Він був поряд, зовсім близько від неї. Він дивився на неї, а вона не могла, не мала права підійти до нього, приглубити його і сказати йому щось дуже і дуже хороше...

Тримався він бадьоро, і це радувало Тоню.

Швидко пролетіли півгодини, здавалося, що треба ще щось важливе запитати. Та вона так і не встигла нічого сказати за цей час.

Петро прочитав свій лист. Замислився. Хіба що сказав в цьому листі?..

«Листи рідним писати можна, пісні співати не можна...»

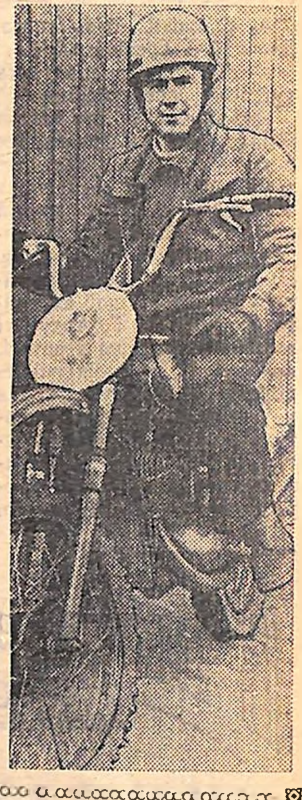
(Далі буде).

Ось уже дев'ятий рік вперто оволодіває технікою водіння мотоцикла Вячеслав Данилов. І безрезультатно: його груді прикрашує значок першорядника.

Працюючи інструктором практичного водіння автомобіля при Кіровоградському автомотоклубі, Вячеслав з готовністю передає свій досвід любителям техніки і спорту.

Сьогоднію юнак бере участь у зональних змаганнях з мотоспорту, які проходять в Кіровограді. Який же фініш чекає Вячеслава? Відвідаємо змагання, побачимо.

На знімку: В. ДАНИЛОВ перед вїздом на чергове тренування. Фото В. САВРАНЬКОГО.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В кінотеатрах міста

КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». «Тамілиця затонулого корабля». Початок о 10 год., 11 год. 40 хв. ранку, 1 год. 20 хв. дні. «Літак відходить о 9-й». Початок о 3 год. 10 хв., 5 год., 6 год. 50 хв., 9 год. 20 хв. Додатковий фільм «Великий улос». Початок о 8 год. 40 хв.

КІНОТЕАТР ІМЕНІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО. «Стрибок на світланку». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 30 хв. ранку, 1 год. 30 хв., 3 год. 30 хв., 5 год. 30 хв. дні, 7 год. 30 хв., 10 год. 10 хв. вечора. Додатковий фільм «Вогні України». «Сторінки великої боротьби». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «МІР». «Північна райдуга». Початок о 9 год. 40 хв., 11 год. 40 хв. ранку, 1 год. 30 хв., 5 год. 30 хв. дні, 7 год. 30 хв., 10 год. вечора. Додатковий фільм «Будні цирку». «На вас суд, товаришу». Початок о 9 год. 20 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «СУПУТНИК». «Обережно, бабусю». Початок сеансів: 18 березня о 4 год., 6 год., 8 год., 10 год. вечора, 19 березня о 12, 2, 4, 6, 8 год. 45 хв. вечора. Додатковий фільм «Бойовий олівець». «В сонячній ескадрилі». Початок 18 та 19 березня о 8 год. вечора.

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». «Вікно в день завтрашній». «Тіні на тротуарах». «Радянська Україна» № 8/61. «Іноземна хроніка» № 3/61. Початок о 10 години ранку. Художній фільм «Шибеник». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

Всеволод ПАРХІТЬКО

„СПРАВА“ СТУДЕНТА СМІРНОВА

Він віддав написане Ван-Дрілу. Інспектор поліції вирішив, очевидно, вкрити гру до кінця.

— І на тому спасибі, — криво посміхнувся він.

А наступного дня йому дозволили погортитися і дали дві сигарети.

— Свято у вас сьогодні, чи що? — Петро звернувся з цим запитанням до наглядча.

— До комісара підеш, — сказав той.

І дійсно, у другій половині дня його привели в знайомий кабінет. Комісар поліції міста Гааги Ван-Веевел заклав аркуш паперу в машинку і приготував слухати.

— У вас був час подумати, пане Смирнов. Будете відповідати на запитання?

— Ні, не буду, — твердо сказав Петро. — Де моя дружина?

— Вона відпущена. — Я вам не вірю. — На жаль, довести це ми не можемо. А ваша справа дістала огласку, і ви стали центральною фігурою голландської преси, в

ЛИСТИ

МІЖ собою вони не розмовляли, вели бесіди тільки з в'язнем. На допитах раз-у-раз перепитували, перевіряли давно відомі дані про нього, намагаючись спіймати на слові. Своїх імен вони не називали. Петро про себе поймав їх «містерами ікс». «Містер ікс номер один» — молодий з вусями високий бюнет.

Він грав партію першої скрипки. «Містер ікс номер два»; цю людину з невразною зовнішністю і безбарвними очима Петро теж уже бачив одного разу. «Містер ікс номер три» підключився до них лише в Гаазі. Цей прохвляв особливу ретельність і часто поглядав на містера з вусями, підліскуючи до нього і всім своїм виглядом показуючи, що він робить все можливе...

Вони вели бесіди з Петром щоденно. Якось під час допиту один із слідчих втяг з кишені записку книжку Петра.

— Що тут написано?

— У вас є очі, читайте самі.

(Продовження. Поч. див. в №№ 19, 21, 25, 27, 29, 33).